

Dr. H. SCHOEKING zegt in zijn bijdrage voor het *Gezamenlijk* ter gelegenheid van Da *WEDERMAKER'S* 40 jarige ambtsbediening, dat ouderwetse gemeentelieden niet veel ophebben met een intreepreek. Men zou dit ook kunnen uitbreiden tot gezamenlijkspreken in het algemeen.

Toch zijn er gezamenlijkspreken waarbij het wenschelijk zou wesen, dat die ouderwetse gemeentelieden dan maar eens een uitzondering maakten.

Wenschelijk voor hen zelf.

En onder die categorie van gezamenlijkspreken behoort ook deze hier door mij aan te kondigen preek van SIKKEL.

"Bij machtiger geesten dan de doornpredikers kunnen zijn, zal immers de verhevenheid van 't oogenblik al hunne gaven in actie brengen."

En als we dan thans ons reeks artikelen besluiten, dan doen we dat met het woord, dat de heer Van Oversteeg verleden jaar op den Bondsdag te Leeuwarden sprak, toen de jongelingen in zoo grooten getale opgekomen waren, dat één gebouw hen niet bevatten kon en er dus met recht konden getuigen, dat ze tot twee heeren waren geworden.

Zijn woord luidde toen aldus:

Als wij nu in onze gedachten een zo ta jaren teruggaan en ons herinneren, hoe in een der onaanzienlijke achterbuurten van Amsterdam, in een kil schoollokaal de jongelingen bijeen kwamen, breek van de koude, timide over hetgeen zij gingen beginnen, en wij vergelijken dit met den toestand op heden, dan moeten wij dankbaar zijn, dat het God behaagd heeft, het mosterdzaadje te doen opwassen tot zulk een grooten boom, dat hij nu als het ware twee

door een der broeders een woord gesproken ter herinnering aan de jaren, welke Z.Eerw. in ons midden mocht zien, en het vele, dat hij voor de gemeente heeft mogen doen. Aan het einde zijner rede overhandigde hij Z.Eerw. een sierlijk album, bevattende de namen der leden catechisanten en belangstellenden, (terwijl tegelijk ter aandanken werd enthoud, bestaande uit een prachtig buffet en hanglamp. Z.Eerw. was door zooveel blikken van gehechtheid zwaar ontroerd, en dankte de aanwezigen met bewogen stem, zeggende: „dit is van den Heere geschied en het is wonderlijk in onse oogen". Nadat nog enkele hartelijke woorden waren gesproken door het hoofd onzer Chr. school co-joonr Dr. André van Schoonhoven, werd deze bijeenkomst gesloten met Psalmgezang en gebed. Na afloop werd door allen van de gelegenheid gebruik gemaakt om Ds. Kropveld en mevrouw de hand te drukken.

Gemengd Nieuws.

Gesticht voor Melaatschen. Wij lezen in *De Wachter*:

In "The A. R. Presbyterian" deelt Mej. M. Alexander mede, van haar bezoek dat zij bracht aan het gesticht voor melaatschen te Bawa Lukham, twaalf mijlen van Sialkot, waaraan wij het volgende ontleenen:

In dit gesticht worden thans 30 patiënten verpleegd: 17 mannen, 10 vrouwen en 3 jongens. De patiënten zagen er goed uit, en waren bezig met den dagelijkschen arbeid. Zoals bekend is, vallen de door melaatschheid aangetaste leden van het lichaam af; de een mist een- of meer vingers of teegen, een ander heeft den neus verloren, terwijl de huid grauw gekleurd is en gecrimpeel. Een me-

lang. Toen, in 't jaar 1760, was de koning van Pruisen in 't eerst ongelukkig. Hij verscheen 3 Juli weer voor Dresden om dat te belegeren, doch ditmaal gelukte het hem niet er in te komen. De vrienden wilden dien tijd, Juli 1760, wel onthouden, want juist daaruit valt veel te vertellen, gelijk we hooren zullen. Ik wil er alleen nog bijvoegen, dat na veel strijd in 1763 te Hubertsburg vrede werd gesloten, waarbij ieder beviel wat hij voor den oorlog had bezeten. Er was dus met al het bloedvergieten niets gewonnen, ook na zeven jaar krijg.

En nu geven we weder onzen verteller het woord.

De stad Dresden, onze schoone hoofdstad, zag er nu veertig jaar of zoos geleden, niet volkomen uit als thans. Vooral kan dat gezegd worden van de Kruiskerk, die er nu
